

TRAILERSJÅFØREN

av Mona Helene Eidem

Han forsøkte å bikke seg litt fremover slik at ryggen ikke skulle komme i direkte kontakt med trebenken han satt på i den lille kirken. Ristingen fra gråten og hulkene hans forplantete seg i trebenken, og fikk de andre som satt der til å snu diskre på hodene i hans retning. Han var blitt redusert til en sutrende masse i løpet av den siste uken da de bare ventet på at døden skulle komme og ta henne med, moren hans. Det var det usagte hun tok med seg i graven han gråt for.

Han var ikke forberedt på all hjerteligheten. Det var mennesker der han knapt hadde hilst på som ville trykke ham i hånden, som sa at de følte med ham, hva nå det skulle bety. Lensmannen og hans familie som alle så på som nære venner av dem, hadde gått bak kisten sammen med ham.

Endelig kunne han låse seg inn hos seg selv. Han gikk bort til kjøleskapet, tok med seg to øl, åpnet den ene flasken med den andre mens han lot seg slippe ned i sofaen. Han hadde sett frem til dette gravølet som han visste ikke kom til å bli avsluttet før sansene hans var helt bedøvd. Han lot ølet kjøle ganen før det fikk forsvinne ned. Faen også, nå kjente han på den klumpen igjen som ville presse seg ut av halsen hans og munne ut både i snørr og tårer. Han reiste seg igjen, gikk bort til furuskapet, åpnet det og smilte da han så alle flaskene med sprit som sto der. Han ville trekke for gardinene og låse døra, vise at han ville være alene, at han sørget.

Moren hadde vært vel ansett i bygda, med i det meste av styre og stell, en dyktig lærer. Så var det han, sønnen hennes, som ikke hadde blitt til noen ting. En trailersjåfør som enten var på veien i Europa et sted, eller lå døddrukken i sin egen leilighet mellom slagene. En som de fleste forsøkte å overse. Han kjente at alkoholen gjorde sin virkning, det dempet endelig det ustemte orkesteret han hadde inni hodet sitt. Han tenkte på hvordan den siste uken hennes hadde vært. Hun var som en tynn inntørket kvist, antagelig ute av stand til å hverken se eller høre. Nå spilte det jo ingen rolle lengre, han ville aldri få noe svar på det spørsmålet som først hadde ført til en avstand, siden en avgrunn mellom dem.

Han hadde prøvd med jevne mellomrom oppgjennom oppveksten å spørre henne ut om dette, men da hadde hun

alltid lukket seg helt. Hun hadde blitt kald og utilnærmelig lenge, og straffet ham med mangel både på kjærlighet og enkle ting som lørdagsgodt eller ukelønn. Til slutt hadde han gitt det hele opp, det eneste som vokste seg sterkere og sterkere var hatet han følte over at han var endt opp slik, som resultat av et øyeblikks behov mellom to mennesker.

Hun prøvde å nærme seg, sa at han hadde et godt hode, at han burde studere. Han ville for alt i verden ikke oppfylle hennes ønsker, så han gav faen i skolen. Den skammen hun viste over det, gav han en sjelden god følelse av å ha kontroll over noe. Hadde han ikke rett til å vite noe om sitt eget opphav, hvilken mor var hun som ville nekte ham det? På alle papirer han kunne finne sto det «far ukjent».

Jobben som trailersjåfør gav han den friheten han trengte for å komme seg bort fra henne og bygda. I begynnelsen gav kjøringen en følelse av mektighet idet han kjørte gjennom den ene storbyen etter den andre. Men etter et par år hadde det blitt rutine, han trengte noe nytt. Hadde han bare hatt en kvinne, en god kvinne. Det var da han hadde begynt å ta på haikere. Det var nok av jenter som ville bli med videre etter en trailerstopp. Noen plukket han opp ved bensinstasjoner, eller rett og slett på øde strekninger inne i de endeløse skogene. Han undret seg over at det som oftest var unge jenter som så ut til å ha nesten ingenting. Som regel ville de bare sitte på til neste store by. Best likte han å ta på jenter der språket hindret dem i å kommunisere med hverandre. Det ble hans verden der alt var løsrevet fra det virkelige livet. I begynnelsen var det nok å bare sitte der og kjenne på atmosfæren ved å ha noen så nær. Kjenne på lukter og lyder, prøve å ane hvilken historie de hadde. Det ble en lidenskap, og han begynte å fantasere om hvem som ville stå og vente på ham, ja for det var vel det de gjorde? Han ble modigere, grensene for hva han kunne og ikke kunne gjøre fløt ut. Han hadde noe som var unikt, som han ikke ville dele med noen andre. Han kjøpte en liten oransje notisbok der han begynte å notere ned navnene på de jentene han hadde plukket opp, og etter hvert også det de gjorde. Det viste seg nemlig at mange av dem var mer enn villige til en liten hyrdestund, ja mot betaling selvfølgelig. Han kjørte da ofte ut på en øde skogsvei, tok hviletiden sin der sammen med Miranda eller Susann eller kanskje Lotti. Det

var nesten så han kjente seg lykkelig den tiden.

Han kunne huske når forandringen inntraff. Det hadde vært en lang dag, og han hadde sittet og tenkt på barndommen sin slik den hadde blitt. Det var alltid denne avstanden mellom ham og moren som handlet om det usagte, og det usagte resulterte i en avstand som stadig ble større. En avstand som gjorde at han bygget opp sin egen virkelighet, der han nøret opp under hatet til henne. Denne følelsen hadde han sittet og kjent på hele dagen da han plukket opp en ny jente midt i et øde skogsområde et sted i Tyskland. Han angret i det samme hun hoppet inn i bilen, hun var ikke hans type. Hadde hvitt blondert hår, sorte klær, og det så ut som om hun mer enn grådig hadde forsynt seg av morens sminkepong. Hun startet med å fortelle en historie han ikke forsto noe av. Han signaliserte at han ikke forsto, men hun bare fortsatte. Hun virket høy på noe, de sorte strømpebuksene var hullete, og hun luktet ikke akkurat nydusjet. Så begynte hun å veive med armene mot skogen. Han forsto ikke, ville hun tisse? Han kjørte inn på en øde skogsvei, og da nikket hun på hodet og virket fornøyd. Han stoppet et godt stykke inni skogen, og hun hoppet ut og satte seg bak en busk. Han hoppet ut av bilen, kunne like godt strekke på bena. Hun kom sjanglende mot ham, og forsøkte å legge en hånd rundt nakken på ham. Da kjente han den stramme lukten av gammelt fyll og nikotin. Han ville ikke, men hun klenget seg innpå ham som et sultent insekt. Likevel, hun var ikke helt tilstede og det fikk den varme klumpen med sinne som satt i brystet hans til å velte opp. Han tok hardt i henne, gjorde det han ville. I begynnelsen virket hun uberørt, men så forsøkte hun å vri seg ut av favntaket hans. Da svartnet det for ham, og han tok tak i halsen hennes og vred rundt. Ikke hardt, bare nok for å få henne til å ti stille, forstå hvem som hadde makta. Hun ble etterhvert myk, skled ut av armene hans og ned på marka. Hun ble liggende urørlig, han sjekket pulsen, men han kunne ikke kjenne noe. Hvor i helvete skulle han gjøre av henne? Han tullet henne inni en presenning, kjørte til det ble sene kvelden, tok inn på en skogsvei han visste om og dumpet henne der. Ingen ville lete etter henne så langt borte fra hjemstedet. Det var så forferdelig enkelt.

Hadde han gjort det en gang, ble det lettere de andre gangene. Selvfølgelig så han dem an først, likte han dem lot han dem være, men ellers. Han noterte sirlig navn og hva han hadde gjort. Da han kom hjem etter slike turer tok han ofte den lille notisboka med seg inn på soverommet. Der var verden hans. Da koste han seg med detaljene mens han drakk

seg vekk fra verden. Han følte seg aldri skyldig, det var han som hadde blitt sveket.

Ofte hadde moren vært og ryddet og vasket mens han var ute på turene sine. Han gav totalt blaffen i hvordan leiligheten så ut, men han måtte smile når han tenkte på sin mor vassende i hans rot og skitt.

Det undret ham at ingen av jentene ble etterlyst, eller det vil si det visste han ikke så mye om. Han fulgte ikke akkurat med i utenlandsk presse. Han følte seg trygg i sin egen lille verden, og det gjorde ham modigere.

Han hadde kjørt et døgn tid og befant seg et sted i Sverige der høye furutrær og delvis fraflyttede småsteder var det eneste øyet hvilte på. Det var i slike øyeblikk tanken om moren og den farene han aldri hadde kom på ham. Han klarte alltid å tøyte tankene, eller rettere sagt behovene til han kom lengre ned i Europa, dessuten var det sjelden det sto svenske jenter langs veikanten i de øde skogene. Men en dag sto hun der, og han kunne ikke motstå fristelsen. Han skjønte med en gang hun kom inn i bilen at dette var en han likte. Håret var naturlig blondt, og det syngende språket fikk det til å gå varmt gjennom ham. Herregud så vakker hun var, tenk om han hadde kunnet få en kvinne som henne? Men hva hadde han å tilby? Ingenting annet enn en skitten liten leilighet på et gudsforlatt sted. Hun ville være med så langt som han skulle som hun sa, hadde ikke noe annet mål enn å komme seg så langt bort fra hjemplassen som mulig. Hun ville reise sa hun, ta småjobber etter hvert og finansiere reisingen på den måten. Hun hadde forberedt seg, hadde til og med smurt mat med seg som hun hadde i en liten bag. Han takket ja da hun foreslo at de skulle raste. De kjørte inn på en skogsvei og han hjalp henne ut av bilen. Da han tok i henne kjente han duften av sommer, men stemmen i hodet hans sa at hun var falsk og uberegnelig, at hun alltid ville ha hemmeligheter som han ikke kunne bli en del av, og at det var hans fulle rette å hevne seg på slike. Han måtte det.

Det var en tabbe, Karolina ble meldt savnet, og en intens leteaksjon ble satt i gang. Først tok han det rolig, men da de påstod at de nok ville finne gjerningsmannen ville han ikke mere. Han sa til moren at han var lei av livet langs veien og ville prøve seg på andre jobber. Moren så lettet ut, hun ville at de skulle ha litt mere kontakt. Det var ting de måtte snakke om sa hun. Endelig tenkte han, endelig.

Den siste kjøreturen ville han gjennomføre uten å plukke

opp noen. Om kveldene ville han gå igjennom alt i den lille notisboka der alle hans bragder sto sirlig oppført. Han lette i hankerommet, i den lille bagen han alltid hadde med seg, bak speilet, men han kunne ikke finne den noe sted. Ja, så hadde han vel bare glemt den i nattbordsskuffen hjemme. Han ville tenke på at moren endelig skulle fortelle ham hemmeligheten om hans far, og med ett var den tunge følelsen han alltid gikk og bar på i mellomgulvet borte og erstattet med en slags nervøs forventning.

Så skjedde det altså mens han var på tur hjem. Et eller annet sted inne i Sveriges skoger hadde han fått en melding fra lensmannen om at moren hadde falt om og nå var innlagt på intensiven på det lokale sykehuset. Da kjente han på et voldsomt sinne som resulterte i en intens risting og hulking. Ikke faen om hun skulle få ødelegge nå, ikke faen om hun skulle dø før hemmeligheten var avslørt sa stemmene i hodet hans. Slik kjørte han med gassen i bann resten av turen.

Hun var i live da han kom frem. Enkelte ganger prøvde hun å si noe, samtidig som hun krafset etter ham med de tynne kvistfingrene sine på den hvite dyna. Det var et personlig budskap hun ville nå frem med til ham, men det ble bare noe ufullstendig babbel. Da svarte han stille og tålmodig,

– Jeg forstår ikke hva du sier, det er for sent mor.

Inni seg lo han av henne, og pinene hennes med å enda være til. Var det slik at hun nå på sitt eget dødsleie hadde funnet det betimelig å avsløre det han alltid hadde villet vite? Etter en uke døde hun endelig.

Han hadde drukket tett hele helgen. Hadde drømt om jentene, og det irriterte ham at den lille oransje notisboka hadde blitt borte. Det plaget ham at det kanskje var noen der han hadde glemt. Det var ikke døden som hadde gitt ham de inntrykkene han lette etter i sin sløvede hjerne. Det var

jentene, deres tillit og hengivenhet til en vilt fremmed mann, han. Og overraskelsen og redselen i øynene når de skjønte hvor det bar hen. Han var inne i en ny fantasi da han hørte det ringe på. Han drømte om at traileren hans sto og ventet på ham utenfor med lysene tent og motoren på. Han kunne klart kjenne lukten av diesel som lekte i neseborene.

Han prøvde å reise seg fra sofaen, men han kunne ikke få kroppen til å lystre, og seg tilbake. Lensmannen sto foran ham. Han nikket, og holdt samtidig hånden foran munnen, mens han gikk mot den lille kjøkkenkroken og åpnet et vindu.

– Det er en forferdelig atmosfære her inne, kjenner du det ikke?

Han satte seg i en stol rett ovenfor ham, og det var som om han forsøkte å borre de små plirete øynene inn i hans for å få kontakt med en slags bevissthet der inne.

– Hvordan har du det, sover du godt om natta, er det noe du har mistet?

Alle disse spørsmålene, selvfølgelig var det noe han hadde mistet, hadde ikke han selv gått bak kisten?

Lensmannen banket litt i bordet foran seg for å forsøke å påkalle hans oppmerksomhet. Han åpnet jakka og trakk ut noe fra innerlomma. Ansiktet så fordreid ut, idet han trakk frem en oransje notisbok.

På tross av de nedsløvede sansene kunne han kjenne et ras som gikk inni kroppen hans, en hete som strålte fra hodet og helt ned i føttene, og en varm stråle fra underlivet som sakte vætset sofaen der han satt.

– Din mor gav meg denne bare en uke før hun falt om, hun fant den mens hun vasket her.

Det var så vidt stemmen hans bar.

– Jeg synes du har vært hard med henne, moren din. Hvorfor gjorde du det gutten min?

Du har nå lest en krimnovelle som ble publisert i bladet "Vi Menn", høsten 2017. Denne, samt åtte andre nyskrevne krimnoveller, blir å finne i den nye novellesamlingen av Mona Helene Eidem - *Alt det vi ikke ser* - som utgis på Eidem forlag høsten 2018.

Novellesamlingen kan bestilles fra:

Eidem forlag v/Mona H. Eidem.

Tel. 473 33 907 | post@eidem-forlag.no

Se også www.eidem-forlag.no